

Η Θεραπεία της
οδύνης και
Το Εσωτερικό
Βλέμμα

Σίλο

περιεχομένου

Σημείωση στην παρούσα έκδοση	3
Η θεραπεία της οδύνης.....	4
Το Εσωτερικό Βλέμμα	8
I. Ο ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ.....	8
II. ΔΙΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ	9
III. ΤΟ ΜΗ-ΝΟΗΜΑ.....	10
IV. Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ	12
ΥΠΟΨΙΑ ΤΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ	14
ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΑΦΥΠΝΙΣΗ.....	16
ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ	17
ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ.....	18
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ	19
ΦΑΝΕΡΩΜΑ ΤΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ	21
ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΕΝΤΡΟ.....	22
ΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.....	23
XIII. ΟΙ ΑΡΧΕΣ	24
XIV. Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ	27
XV. Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ.....	30
XVI. ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ	33
XVII. ΑΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ	35
XVIII. ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ.....	37
ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ	38
XX. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ	43
Σημειώσεις	45
Το Μήνυμα.....	47
Σχόλια του Σίλο.....	47
Ιστορικό του Μηνύματος	47
Η Ομιλία της Θεραπείας της Οδύνης.....	47
Το Εσωτερικό Βλέμμα	48
Για το συγγραφέα.....	49
Άλλα έργα του συγγραφέα:	49

Σημείωση στην παρούσα έκδοση

Η εκτύπωση σε έναν τόμο της ομιλίας «Η Θεραπεία της Οδύνης» και του βιβλίου *Το Εσωτερικό Βλέμμα*, και τα δύο έργα του λατινοαμερικανού συγγραφέα Μάριο Λουίς Ροδρίγεζ Κόμπος, Σίλο (6 Ιανουαρίου 1938 – 16 Σεπτεμβρίου 2010), βρίσκει την έμπνευσή της στις εξηγήσεις που δόθηκαν από τον ίδιο το Σίλο, που αναφέρει τα δύο προαναφερόμενα έργα (την ομιλία «Η Θεραπεία της Οδύνης» και το βιβλίο *Το Εσωτερικό Βλέμμα*) ως κείμενα που προηγήθηκαν του βιβλίου του *Το Μήνυμα του Σίλο*:

«Η Θεραπεία της Οδύνης» περιλαμβάνεται στο βιβλίο *Ο Σίλο μιλά* και *Το Εσωτερικό Βλέμμα* στο βιβλίο *Να Εξανθρωπίσουμε τη Γη*.

Η Θεραπεία της οδύνης

Πούντα δε Βάκας, Μεντόζα, Αργεντινή. 4 Μαΐου 1969

Αν ήρθες να ακούσεις έναν άνθρωπο, ο οποίος υποτίθεται ότι μεταδίδει την σοφία, έκανες λάθος στο δρόμο, γιατί η πραγματική σοφία δε μεταδίδεται μέσω των βιβλίων ούτε των λόγων. Η πραγματική σοφία βρίσκεται στο βάθος της συνείδησής σου, όπως η αληθινή αγάπη βρίσκεται στο βάθος της καρδιάς σου.

Αν ήρθες σπρωγμένος από τους συκοφάντες και τους υποκριτές να ακούσεις αυτόν τον άνθρωπο με σκοπό αυτά που ακούς να σου χρησιμεύσουν αργότερα ως επιχειρήματα εναντίον του, έκανες λάθος στο δρόμο γιατί αυτός ο άνθρωπος δεν είναι εδώ για να σου ζητήσει τίποτε, ούτε να σε χρησιμοποιήσει, γιατί δε σε έχει ανάγκη.

Ακούς έναν άνθρωπο που δε γνωρίζει τους νόμους που διέπουν το σύμπαν, που δε γνωρίζει τους νόμους της Ιστορίας, που αγνοεί τις σχέσεις που διαφεντεύουν τους λαούς. Αυτός ο άνθρωπος απευθύνεται στη συνείδησή σου πολύ μακριά από τις πόλεις και τις αρρωστημένες φιλοδοξίες τους. Εκεί στις πόλεις, όπου κάθε μέρα είναι μια λαχτάρα κουτσουρεμένη από το θάνατο, όπου την αγάπη διαδέχεται το μίσος, όπου τη συγγνώμη διαδέχεται η εκδίκηση, εκεί στις πόλεις των πλουσίων και των φτωχών, εκεί, στα αχανή πεδία των ανθρώπων έπεσε ένα πέπλο οδύνης και θλίψης.

Υποφέρεις όταν ο πόνος χτυπά το κορμί σου. Υποφέρεις όταν η πείνα κυριεύει το σώμα σου. Όμως δεν υποφέρεις μόνο από τον άμεσο πόνο του κορμιού σου, από την πείνα του σώματός σου. Υποφέρεις επίσης από τις συνέπειες των ασθενειών του σώματός σου.

Πρέπει να ξεχωρίσεις δύο τύπους οδύνης. Υπάρχει μια οδύνη που σου δημιουργείται από την αρρώστια (κι αυτή η οδύνη μπορεί να οπισθοχωρήσει χάρη στην πρόοδο της επιστήμης, έτσι όπως η πείνα μπορεί να οπισθοχωρήσει χάρη στην επικράτηση της δικαιοσύνης). Υπάρχει ένας άλλος τύπος οδύνης, ο οποίος δεν εξαρτάται από την ασθένεια του σώματός σου, αλλά όμως απορρέει από αυτήν. Αν είσαι ανάπηρος, αν δεν μπορείς να δεις ή αν δεν ακούς, υποφέρεις. Όμως, ακόμα κι αν αυτή η οδύνη απορρέει από το σώμα σου ή από τις ασθένειες του σώματός σου, μια τέτοια οδύνη είναι του νου σου.

Υπάρχει ένας τύπος οδύνης, ο οποίος δεν μπορεί να οπισθοχωρήσει μπροστά στην πρόοδο της επιστήμης, ούτε μπροστά στην πρόοδο της δικαιοσύνης. Αυτός ο τύπος οδύνης, που είναι αυστηρά του νου σου, οπισθοχωρεί μπροστά στην πίστη, μπροστά στη χαρά της ζωής, μπροστά στην αγάπη. Πρέπει να ξέρεις ότι αυτή η οδύνη βασίζεται πάντα στη βία που υπάρχει στη συνείδησή σου. Υποφέρεις γιατί φοβάσαι να χάσεις αυτό που έχεις, ή γι' αυτό που έχεις ήδη χάσει, ή γι' αυτό το οποίο αδημονείς να αποκτήσεις. Υποφέρεις γιατί δεν έχεις ή γιατί φοβάσαι γενικά... Ιδού οι μεγάλοι εχθροί του ανθρώπου. Ο φόβος της αρρώστιας, ο φόβος της φτώχειας, ο φόβος του θανάτου, ο φόβος της μοναξιάς. Όλες αυτές είναι καθαρές οδύνες του νου σου. Όλες αυτές αποκαλύπτουν την εσωτερική βία, τη βία η οποία υπάρχει στο νου σου. Πρόσεξε ότι αυτή η βία προέρχεται πάντα από την επιθυμία. Όσο πιο βίαιος είναι ένας άνθρωπος, τόσο πιο άξεστες είναι οι επιθυμίες του.

Θα ήθελα να σου διηγηθώ μια ιστορία, η οποία συνέβη πριν πολύ καιρό...

Ήταν κάποτε ένας ταξιδιώτης που έπρεπε να κάνει ένα μακρύ ταξίδι. Έξεψε λοιπόν το ζώο του σε μια άμαξα και ξεκίνησε μια μακρά πορεία προς ένα μακρινό προορισμό και με ένα καθορισμένο χρονικό όριο. Ονόμασε το ζώο «Ανάγκη», την άμαξα «Επιθυμία», την μία ρόδα την ονόμασε «Ευχαρίστηση» και την άλλη «Πόνος». Κι έτσι, ο ταξιδιώτης οδηγούσε την άμαξά του πότε προς τα δεξιά και πότε προς τ' αριστερά, αλλά δεν έχανε ποτέ τον προορισμό του. Όσο πιο γρήγορα πήγαινε η άμαξα τόσο πιο γρήγορα κινούνταν οι ρόδες της Ευχαρίστησης και του Πόνου, έτσι όπως ήταν συνδεδεμένες στον ίδιο άξονα και μετέφεραν την άμαξα της Επιθυμίας. Καθώς το ταξίδι ήταν πολύ μακρύ, ο ταξιδιώτης μας βαριόταν. Αποφάσισε, λοιπόν, να διακοσμήσει, να στολίσει την άμαξα με πολλά όμορφα πράγματα κι έτσι κι έγινε. Όμως όσο περισσότερο στόλιζε την άμαξα της Επιθυμίας, τόσο πιο βαριά αυτή γινόταν για την Ανάγκη. Έτσι που στις στροφές και στις απόκρημνες πλαγιές το φτωχό ζώο εξαντλούταν, μη μπορώντας να τραβήξει την άμαξα της Επιθυμίας. Στους αμμώδεις δρόμους οι ρόδες της Ευχαρίστησης και της Οδύνης χώνονταν στη γη. Έτσι, απελπίστηκε μια μέρα ο ταξιδιώτης γιατί ήταν πολύ μακρύς ο δρόμος κι ήταν πολύ μακρινός ο προορισμός του. Αποφάσισε να διαλογιστεί πάνω στο πρόβλημά του εκείνη την νύχτα και, καθώς το έκανε, άκουσε το χλιμίντρισμα του παλιού του φίλου.

Καταλαβαίνοντας το μήνυμα, την επόμενη μέρα ξεγύμνωσε την άμαξα από τα στολίδια της, την ξαλάφρωσε από τα βάρη της και πολύ νωρίς το πρωί οδήγησε το ζώο του σε ζωηρό ρυθμό προχωρώντας προς τον προορισμό του. Ωστόσο είχε ήδη χάσει χρόνο ο οποίος δεν μπορούσε να ανακτηθεί. Την επόμενη νύχτα επέστρεψε ξανά να διαλογιστεί και κατάλαβε από μια καινούρια ειδοποίηση του φίλου του ότι τώρα έπρεπε να αντιμετωπίσει ένα καθήκον διπλά δύσκολο, γιατί θα σήμαινε γι' αυτόν αποδέσμευση. Πολύ νωρίς την αυγή, θυσίασε την άμαξα της Επιθυμίας. Είναι βέβαιο πως κάνοντάς το, έχασε την ρόδα της Ευχαρίστησης, όμως μαζί με αυτήν έχασε και τη ρόδα της Οδύνης. Ανέβηκε στο ζώο της Ανάγκης και πάνω στη ράχη του άρχισε να καλπάζει στα πράσινα λιβάδια μέχρις ότου έφτασε στον προορισμό του.

Παρατήρησε πώς η επιθυμία μπορεί να σε παγιδεύσει. Υπάρχουν επιθυμίες διαφορετικής ποιότητας. Υπάρχουν επιθυμίες άξεστες κι υπάρχουν και ανώτερες επιθυμίες. Εξύψωσε την επιθυμία, ξεπέρασε την επιθυμία, εξάγνισε την επιθυμία! Σίγουρα κάνοντάς το θα πρέπει να θυσιάσεις την ρόδα της ευχαρίστησης, αλλά επίσης και τη ρόδα της οδύνης.

Η βία στον άνθρωπο, υποκινημένη από τις επιθυμίες, δεν παραμένει σαν αρρώστια μονάχα στην συνείδησή του, αλλά δρα και στον κόσμο των άλλων ανθρώπων, ασκείται πάνω στους υπολοίπους. Μη νομίζεις ότι μιλώ για βία αναφερόμενος μόνο στην ένοπλη δράση του πολέμου, στην οποία κάποιοι άνθρωποι καταστρέφουν άλλους ανθρώπους. Αυτή είναι μία μορφή φυσικής βίας. Υπάρχει μία οικονομική βία: η οικονομική βία είναι εκείνη η οποία σε κάνει να εκμεταλλεύεσαι τον άλλο. Η οικονομική βία ασκείται όταν κλέβεις τον άλλο, όταν δεν είσαι πια αδερφός του άλλου, αλλά ένα αρπαχτικό όρνιο για τον αδερφό σου. Υπάρχει επίσης η φυλετική βία. Πιστεύεις ότι δεν ασκείς βία, όταν καταδιώκεις τον άλλο, ο οποίος είναι διαφορετικής φυλής από τη δική σου, πιστεύεις ότι δεν ασκείς βία όταν τον διαβάλλεις επειδή είναι διαφορετικής φυλής από τη δική σου; Υπάρχει μία θρησκευτική βία. Πιστεύεις ότι δεν ασκείς βία όταν δε δίνεις δουλειά σε κάποιον ή του κλείνεις την πόρτα ή τον απολύεις επειδή δεν είναι της δικής σου θρησκείας; Πιστεύεις ότι δεν είναι

βία, όταν αποκλείεις διαβάλλοντας εκείνον που δεν πρεσβεύει τις αρχές σου; Τον περιορίζεις μέσα στην οικογένειά του, τον αναγκάζεις να κλειστεί ανάμεσα στους αγαπημένους του, γιατί δεν είναι κοινωνός της θρησκείας σου; Υπάρχουν άλλες μορφές βίας, οι οποίες επιβλήθηκαν από την φιλισταία ηθική. Εσύ θέλεις να επιβάλλεις τον τρόπο ζωής σου στον άλλο, εσύ πρέπει να επιβάλλεις την κλίση που έχεις στον άλλο... Αλλά ποιος σου είπε ότι είσαι ένα παράδειγμα προς ακολουθία; Ποιος σου είπε ότι μπορείς να επιβάλλεις έναν τρόπο ζωής επειδή αρέσει σε εσένα; Από πού κι ως πού είναι καλούπι, είναι πρότυπο για να το επιβάλλεις εσύ;... Εκεί υπάρχει μία άλλη μορφή βίας. Μπορείς να βάλεις τέλος στη βία σε σένα, στους άλλους και στον κόσμο που σε περιβάλλει μονάχα με την εσωτερική πίστη και τον εσωτερικό διαλογισμό. Ψεύτικες διεξοδοί δεν υπάρχουν για να μπει τέλος στη βία. Αυτός ο κόσμος είναι έτοιμος να εκραγεί και δεν υπάρχει τρόπος να μπει τέλος στη βία. Μην ψάχνεις ψεύτικες διεξόδους. Δεν υπάρχει πολιτική, η οποία να μπορεί να βάλει τέλος σε αυτήν την ξέφρενη μανία της βίας. Δεν υπάρχει κόμμα, ούτε κίνημα στον πλανήτη, το οποίο να μπορεί να βάλει τέλος στη βία. Δεν υπάρχουν δήθεν έξοδοι από την βία στον κόσμο... Μου λένε ότι οι νέοι, σε διάφορα μήκη και πλάτη, ψάχνουν λάθος διεξόδους για να βγουν από τη βία και την εσωτερική οδύνη. Ψάχνουν τα ναρκωτικά σαν λύση. Μην ψάχνεις λάθος διεξόδους για να βάλεις τέλος στη βία.

Αδερφέ μου, ακολούθησε απλούς κανόνες, όπως απλές είναι αυτές οι πέτρες, αυτό το χιόνι κι αυτός ο ήλιος που μας ευλογεί. Φέρε την ειρήνη σε σένα και φέρε την στους άλλους. Αδερφέ μου, εκεί στην ιστορία βρίσκεται το ανθρώπινο ον δείχνοντας το πρόσωπο της οδύνης, κοίταξε αυτό το πρόσωπο της οδύνης... αλλά θυμήσου ότι είναι αναγκαίο να προχωρήσεις μπροστά και ότι είναι αναγκαίο να μάθεις να γελάς και ότι είναι αναγκαίο να μάθεις να αγαπάς.

Σε σένα, αδερφέ μου, αποτίνω αυτήν την ελπίδα, αυτήν την ελπίδα της χαράς, αυτήν την ελπίδα της αγάπης, για να εξυψώσεις την καρδιά σου και να εξυψώσεις το πνεύμα σου και για να μην ξεχάσεις να εξυψώσεις το σώμα σου.

Σημειώσεις:

1. Η στρατιωτική δικτατορία της Αργεντινής είχε απαγορεύσει την πραγματοποίηση κάθε δημόσιας εκδήλωσης στις πόλεις. Συνεπώς, επιλέχτηκε ένα έρημο μέρος, γνωστό ως Πούντα δε Βάκας, στα σύνορα Χιλής και Αργεντινής. Από πολύ νωρίς το πρωί οι αρχές έλεγχαν τα σημεία πρόσβασης. Διακρίνονταν καθαρά τα πολυβολεία, τα στρατιωτικά οχήματα και οι οπλισμένοι άντρες. Για να μπορέσει κάποιος να προχωρήσει, έπρεπε να δείξει την ταυτότητά του και να δώσει επιπλέον προσωπικά του στοιχεία, πράγμα που δημιούργησε κάποιες διενέξεις με τον διεθνή Τύπο. Σε ένα μαγευτικό σκηνικό χιονισμένων βουνών ο Σίλο ξεκίνησε την ομιλία του μπροστά σε ένα ακροατήριο διακοσίων ατόμων. Η μέρα ήταν κρύα και ηλιόλουστη. Γύρω στις 12 το μεσημέρι η ομιλία είχε ολοκληρωθεί.

2. Αυτή είναι η πρώτη δημόσια παρέμβαση του Σίλο. Με μια γλώσσα σχεδόν ποιητική εξηγείται ότι η πιο σημαντική γνώση για τη ζωή («η αληθινή σοφία») δε συμπίπτει με τη γνώση των βιβλίων, των παγκόσμιων νόμων, κ.λπ., αλλά ότι είναι θέμα προσωπικής, ενδότερης εμπειρίας. Η πιο σημαντική γνώση για τη ζωή αναφέρεται στην κατανόηση της οδύνης και στο ξεπέρασμά της.

Στη συνέχεια παρουσιάζεται μια πολύ απλή θέση, που περιέχει τα εξής σημεία: 1. Γίνεται μια διάκριση, αφενός, ανάμεσα στο φυσικό πόνο και τις συνέπειές του που υποστηρίζεται ότι μπορούν να υποχωρήσουν χάρη στην πρόοδο της επιστήμης και της δικαιοσύνης και, αφετέρου, στη νοητική οδύνη που δεν μπορεί να εξαλειφθεί χάρη σ' αυτές· 2. Υποφέρει κάποιος μέσω τριών οδών: της οδού της αντίληψης, της οδού της ανάμνησης και της οδού της φαντασίας· 3. Η οδύνη μαρτυρά μια κατάσταση βίας· 4. Η βία έχει στη ρίζα της την επιθυμία· 5. Η επιθυμία έχει διάφορους βαθμούς και μορφές. Δίνοντας προσοχή σε όλα αυτά («μέσω του διαλογισμού»), μπορεί κάποιος να προοδεύσει.

Και έτσι: 6. Η επιθυμία («όσο πιο άξεστες είναι οι επιθυμίες σου») είναι η αιτία της βίας που δε μένει στο εσωτερικό των ατόμων αλλά μολύνει και το περιβάλλον των σχέσεών τους· 7. Παρατηρούνται διάφορες μορφές βίας και όχι μόνο η πρωταρχική που είναι η φυσική βία· 8. Κάποιος χρειάζεται να έχει μια απλή συμπεριφορά που να κατευθύνει τη ζωή του («ακολούθησε απλούς κανόνες»): να μάθει να φέρνει την ειρήνη, τη χαρά και πάνω απ' όλα την ελπίδα.

Συμπέρασμα: η επιστήμη και η δικαιοσύνη είναι απαραίτητες για να νικηθεί ο πόνος του ανθρώπινου είδους. Το ξεπέραςμα των πρωτόγονων επιθυμιών είναι απαραίτητο για να νικηθεί η νοητική οδύνη.

Το Εσωτερικό Βλέμμα

I. Ο ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

1. Εδώ εξιστορείται πώς το μη-νόημα της ζωής μετατρέπεται σε νόημα και σε πληρότητα.
2. Εδώ υπάρχει χαρά, αγάπη για το σώμα, τη φύση, την ανθρωπότητα και το πνεύμα.
3. Εδώ απορρίπτονται οι θυσίες, το αίσθημα της ενοχής και οι μεταθανάτιες απειλές.
4. Εδώ δεν αντιτίθεται το γήινο στο αιώνιο.
5. Εδώ μιλά για την εσωτερική αποκάλυψη στην οποία φτάνει όποιος προσεκτικά διαλογίζεται με ταπεινή αναζήτηση.

II. ΔΙΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ

1. Ξέρω πώς αισθάνεσαι γιατί μπορώ να βιώσω την κατάσταση σου, αλλά εσύ δεν ξέρεις πώς βιώνεται αυτό που λέω. Κατά συνέπεια, αν σου μιλήσω με ανιδιοτέλεια γι' αυτό που κάνει ευτυχισμένο και ελεύθερο το ανθρώπινο ον, αξίζει τον κόπο να προσπαθήσεις να καταλάβεις.
2. Μη νομίσεις ότι θα καταλάβεις φιλονικώντας μαζί μου. Αν πιστεύεις ότι φέρνοντας αντιρρήσεις θα κατανοήσεις ξεκάθαρα, μπορείς να το κάνεις, αλλά δεν είναι αυτός ο δρόμος που αντιστοιχεί σε αυτήν την περίπτωση.
3. Αν με ρωτήσεις ποια είναι η στάση που αρμόζει, θα σου πω το να διαλογίζεσαι σε βάθος και χωρίς βιασύνη αυτό που σου εξηγώ εδώ.
4. Αν αντιτείνεις πως έχεις να ασχοληθείς με πιο επείγοντα πράγματα, θα σου απαντήσω πως, καθώς η επιθυμία σου είναι να κοιμηθείς ή να πεθάνεις, δε θα κάνω τίποτα για να αντιταχθώ.
5. Και ούτε να ισχυριστείς πως σε δυσαρεστεί ο τρόπος μου να παρουσιάζω τα πράγματα, γιατί αυτό δεν το λες για τη φλούδα όταν το φρούτο σου αρέσει.
6. Εκθέτω με τον τρόπο που μου φαίνεται κατάλληλος, όχι με αυτόν που θα ευχαριστούσε όσους επιδιώκουν πράγματα απομακρυσμένα από την εσωτερική αλήθεια.

III. ΤΟ ΜΗ-ΝΟΗΜΑ

Σε διάρκεια πολλών ημερών ανακάλυψα αυτό το μεγάλο παράδοξο: εκείνοι που έφεραν την αποτυχία στην καρδιά τους μπόρεσαν να φωτίσουν τον έσχατο θρίαμβο, εκείνοι που αισθάνθηκαν θριαμβευτές ξέμειναν στο δρόμο σα φυτά σε σκόρπια και ζέθωρη ζωή. Σε διάρκεια πολλών ημερών έφτασα εγώ στο φως από τις σκοτεινότερες σκοτεινιές, οδηγημένος όχι από τη διδασκαλία, αλλά από το διαλογισμό.

Έτσι είπα στον εαυτό μου την πρώτη μέρα:

1. Δεν υπάρχει νόημα στη ζωή αν όλα τελειώνουν με το θάνατο.
2. Κάθε δικαιολόγηση των πράξεων, είτε είναι αξιοκαταφρόνητες, είτε είναι εξαιρέτες, είναι πάντα ένα καινούριο όνειρο που αφήνει μπροστά του το κενό.
3. Ο θεός είναι κάτι όχι σίγουρο.
4. Η πίστη είναι κάτι τόσο μεταβλητό όσο η λογική και το όνειρο.
5. “Αυτό που κάποιος πρέπει να κάνει” μπορεί να τεθεί εξ ολοκλήρου σε συζήτηση και τίποτα δεν υποστηρίζει οριστικά τις εξηγήσεις.
6. “Η ευθύνη” αυτού που δεσμεύεται για κάτι, δεν είναι μεγαλύτερη από την ευθύνη εκείνου που δε δεσμεύεται.
7. Κινούμαι σύμφωνα με τα ενδιαφέροντά μου, κι αυτό δε με κάνει δειλό, ούτε όμως και ήρωα.
8. “Τα ενδιαφέροντά μου” δε δικαιώνουν ούτε απαξιώνουν τίποτα.

9. “Οι λόγοι μου” δεν είναι καλύτεροι ούτε χειρότεροι από τους λόγους των άλλων.
10. Η σκληρότητα με τρομάζει, αλλά δεν είναι γι’ αυτό και από μόνη της καλύτερη ή χειρότερη από την καλοσύνη.
11. Αυτό που λέχθηκε σήμερα από εμένα ή από άλλους, δεν ισχύει αύριο.
12. Το να πεθάνεις δεν είναι καλύτερο από το να ζεις ή από το να μην έχεις γεννηθεί, αλλά ούτε είναι χειρότερο.
13. Ανακάλυψα όχι μέσω της διδασκαλίας, αλλά μέσω της εμπειρίας και του διαλογισμού, ότι δεν υπάρχει νόημα στη ζωή αν όλα τελειώνουν με το θάνατο.

IV. Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Η δεύτερη μέρα:

1. Όλα αυτά που πράττω, αισθάνομαι και σκέφτομαι, δεν εξαρτώνται από μένα.
2. Είμαι μεταβλητός και εξαρτώμαι από τη δράση του περιβάλλοντος. Όταν θέλω να αλλάξω το περιβάλλον ή το “εγώ” μου, είναι το περιβάλλον που με αλλάζει. Έτσι λοιπόν αναζητώ την πόλη ή τη φύση, την κοινωνική απολύτρωση ή μια καινούρια μάχη που να δικαιώνει την ύπαρξή μου... Σε κάθε μία απ’ αυτές τις περιπτώσεις, το περιβάλλον με οδηγεί να αποφασίσω για τη μία ή την άλλη στάση. Με τον τρόπο αυτό τα ενδιαφέροντά μου και το περιβάλλον με αφήνουν εδώ.
3. Λέω λοιπόν ότι δεν έχει σημασία, τι ή ποιος αποφασίζει. Λέω σε αυτές τις περιπτώσεις πως πρέπει να ζήσω, μια και ήδη βρίσκομαι σε κατάσταση να ζω. Τα λέω όλα αυτά, αλλά δεν υπάρχει τίποτα που να τα δικαιώνει. Μπορώ να πάρω μια απόφαση, να διστάσω ή να παραμείνω εδώ που βρίσκομαι. Σε κάθε περίπτωση, ένα πράγμα είναι καλύτερο από ένα άλλο προσωρινά, αλλά δεν υπάρχει οριστικά “καλύτερο” ή “χειρότερο”.
4. Αν κάποιος μου πει πως όποιος δεν τρώει πεθαίνει, θα του απαντήσω πως πράγματι, έτσι είναι κι ότι είναι υποχρεωμένος να τρώει υποκινούμενος από τις ανάγκες του, αλλά δε θα προσθέσω σ’ αυτό ότι ο αγώνας του για να φάει δικαιώνει την ύπαρξή του. Ούτε θα πω ότι αυτό είναι κακό. Θα πω απλά, ότι πρόκειται για ένα γεγονός ατομικά ή συλλογικά αναγκαίο για την επιβίωση, αλλά χωρίς νόημα τη στιγμή κατά την οποία χάνεται η τελευταία μάχη.

5. Θα πω επίσης, ότι νιώθω αλληλεγγύη για τον αγώνα του φτωχού, του κατατρεγμένου και εκείνου που τον εκμεταλλεύονται. Θα πω ότι αισθάνομαι “πραγματωμένος” σ’ αυτήν την ταύτιση, αλλά θα κατανοήσω ότι δε δικαιώνω τίποτα.

V. ΥΠΟΨΙΑ ΤΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ

Η τρίτη μέρα:

1. Είναι φορές που έχω προβλέψει γεγονότα τα οποία αργότερα συνέβησαν.
2. Είναι φορές που έχω συλλάβει μια μακρυνή σκέψη.
3. Είναι φορές που έχω περιγράψει τόπους που ποτέ δεν επισκέφτηκα.
4. Είναι φορές που έχω διηγηθεί με ακρίβεια αυτό που συνέβη κατά την απουσία μου.
5. Είναι φορές που μια τεράστια χαρά με έχει συνεπάρει.
6. Είναι φορές που μια πλήρης κατανόηση με έχει κυριεύσει.
7. Είναι φορές που μια τέλεια κοινωνία με όλα με έχει εκστασιάσει.
8. Είναι φορές που έχω σπάσει τα ονειροπολήματά μου και έχω δει την πραγματικότητα με έναν καινούριο τρόπο.
9. Είναι φορές που έχω αναγνωρίσει σαν ξανά ιδωμένο, κάτι που έβλεπα για πρώτη φορά.

...Και όλα αυτά με έκαναν να σκεφτώ. Συνειδητοποιώ πλήρως ότι χωρίς αυτές τις εμπειρίες δε θα είχα μπορέσει να βγω από το μνημόνιο.

VI. ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΑΦΥΠΝΙΣΗ

Η τέταρτη μέρα:

1. Δεν μπορώ να πάρω για πραγματικό αυτό που βλέπω στα όνειρά μου, ούτε αυτό που βλέπω στο μισοξύπνιο, ούτε αυτό που βλέπω ξύπνιος αλλά ονειροπολώντας.
2. Μπορώ να πάρω για πραγματικό αυτό που βλέπω ξύπνιος και χωρίς ονειροπολήματα. Εδώ δε μιλάω γι' αυτό που εγγράφουν οι αισθήσεις μου, αλλά για τις δραστηριότητες του νου μου όταν αυτές αναφέρονται στα “δεδομένα” που έχω σκεφτεί. Γιατί τα αφελή και αμφίβολα δεδομένα παρέχονται από τις εξωτερικές αισθήσεις, όπως επίσης και από τις εσωτερικές αισθήσεις και τη μνήμη. Αυτό που ισχύει είναι ότι ο νους μου “ξέρει” όταν είναι ξύπνιος και “πιστεύει” όταν κοιμάται. Σπάνιες φορές αντιλαμβάνομαι το πραγματικό με έναν καινούριο τρόπο και τότε κατανοώ ότι αυτό που βλέπω κανονικά μοιάζει με ύπνο ή μοιάζει με μισοξύπνιο.

Υπάρχει ένας πραγματικός τρόπος να είναι κανείς αφυπνισμένος: είναι εκείνος που με οδήγησε στο να διαλογιστώ βαθιά πάνω σε όσα ειπώθηκαν μέχρι εδώ και είναι εξάλλου εκείνος, που μου άνοιξε την πόρτα για να ανακαλύψω το νόημα όλων αυτών που υπάρχουν.

VII. ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

Η πέμπτη μέρα:

1. Όταν ήμουν πραγματικά αφυπνισμένος, προχωρούσα ανεβαίνοντας από κατανόηση σε κατανόηση.
2. Όταν ήμουν πραγματικά αφυπνισμένος και μου έλειπε σθένος για να συνεχίσω την ανάβαση, μπορούσα να αντλήσω τη Δύναμη από εμένα τον ίδιο. Αυτή υπήρχε σε όλο μου το σώμα. Όλη η ενέργεια βρισκόταν ακόμα και στα πιο μικρά κύτταρα του σώματός μου. Αυτή η ενέργεια κυκλοφορούσε και ήταν πιο γρήγορη και πιο έντονη από το αίμα.
3. Ανακάλυψα ότι η ενέργεια συγκεντρωνόταν στα σημεία του σώματός μου όταν αυτά δραστηριοποιούνταν και απουσίαζε όταν αυτά δεν ήταν σε δράση.
4. Κατά την ασθένεια, η ενέργεια έλειπε ή συσσωρευόταν ακριβώς στα σημεία που είχαν προσβληθεί. Αλλά, αν κατόρθωνα να αποκαταστήσω τη φυσιολογική της ροή, πολλές ασθένειες άρχιζαν να υποχωρούν.

Μερικοί λαοί το γνώριζαν αυτό και μπορούσαν να αποκαθιστούν τη ροή της ενέργειας με διάφορες παράξενες για εμάς σήμερα διαδικασίες.

Μερικοί λαοί το γνώριζαν αυτό και μπορούσαν να διαβιβάζουν αυτήν την ενέργεια σε άλλους. Έτσι, παράγονταν “φωτισμοί” κατανόησης, ακόμα και φυσικά “θαύματα”.

VIII. ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

Η έκτη μέρα:

1. Υπάρχει ένας τρόπος να κατευθύνεις και να συγκεντρώνεις τη Δύναμη που κυκλοφορεί στο σώμα.
2. Υπάρχουν σημεία ελέγχου στο σώμα. Από αυτά εξαρτάται αυτό που γνωρίζουμε σαν κίνηση, συναίσθημα και ιδέα. Όταν η ενέργεια δρα σε αυτά τα σημεία παράγονται οι κινητικές, συναισθηματικές και διανοητικές εκδηλώσεις.
3. Ανάλογα με το αν η ενέργεια δρα πιο εσωτερικά ή επιφανειακά στο σώμα, εμφανίζονται ο βαθύς ύπνος, το μισοξύπνιο και η αφυπνισμένη κατάσταση... Σίγουρα, οι αύρες που περιβάλλουν το σώμα ή το κεφάλι των αγίων (ή των μεγάλων αφυπνισμένων) στις ζωγραφιές των θρησκειών υπαινίσσονται αυτό το φαινόμενο της ενέργειας που, σε ορισμένες περιπτώσεις, εκδηλώνεται πιο εξωτερικά.
4. Υπάρχει ένα σημείο ελέγχου όπου είμαι-αληθινά-αφυπνισμένος και υπάρχει ένας τρόπος για να ανεβάσει κάποιος τη Δύναμη μέχρι αυτό.
5. Όταν η ενέργεια μεταφέρεται σ' εκείνο το μέρος, όλα τα άλλα σημεία ελέγχου κινούνται με μεταβεβλημένο τρόπο.

Κατανοώντας αυτό και ωθώντας τη Δύναμη σ' αυτό το ανώτερο σημείο, όλο μου το σώμα αισθάνθηκε την επίδραση μιας τεράστιας ενέργειας και αυτή χτύπησε δυνατά τη συνείδησή μου και ανέβηκα από κατανόηση σε κατανόηση. Αλλά παρατήρησα, επίσης, ότι μπορούσα να κατέβω μέχρι τα βάθη του νου αν έχανα τον έλεγχο της ενέργειας. Θυμήθηκα τότε τους θρύλους για τους "ουρανούς" και τις "κολάσεις" και είδα τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δυο νοητικών καταστάσεων.

ΙΧ. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Η έβδομη μέρα:

1. Αυτή η ενέργεια σε κίνηση μπορούσε να “ανεξαρτητοποιηθεί” από το σώμα διατηρώντας την ενότητά της.
2. Αυτή η ενωμένη ενέργεια ήταν ένα είδος “διπλού σώματος” που αντιστοιχούσε στη συναισθητική αναπαράσταση του ίδιου του σώματος στο εσωτερικό του χώρου αναπαράστασης. Για την ύπαρξη αυτού του χώρου, όπως και για τις αναπαραστάσεις που αντιστοιχούσαν στις εσωτερικές αισθήσεις του σώματος, οι επιστήμες που ασχολούνται με τα νοητικά φαινόμενα δεν παρείχαν επαρκή στοιχεία.
3. Η ξεδιπλωμένη ενέργεια (δηλαδή: που κάποιος τη φαντάζεται σαν “έξω” απ’ το σώμα, ή “χωρισμένη” απ’ την υλική της βάση) διαλυόταν σαν εικόνα ή μπορούσε να αναπαρασταθεί σωστά ανάλογα με την εσωτερική ενότητα που είχε εκείνος που επιχειρούσε κάτι τέτοιο.
4. Μπόρεσα να αποδείξω ότι η “εξωτερίκευση” αυτής της ενέργειας που αναπαριστούσε το ίδιο το σώμα σαν “έξω” απ’ το σώμα, παραγόταν ήδη από τα πιο χαμηλά επίπεδα του νου. Αυτό που συνέβαινε στις περιπτώσεις αυτές ήταν η απόπειρα ενάντια στην πιο θεμελιώδη ενότητα της ζωής να προκαλεί αυτήν την απάντηση προκειμένου να προστατεύσει αυτόν που κινδύνευε. Γι’ αυτό και στην έκσταση κάποιων μέντιουμ των οποίων το επίπεδο συνείδησης ήταν χαμηλό και η εσωτερική ενότητα σε κίνδυνο, αυτές οι απαντήσεις ήταν ακούσιες και δεν αναγνωρίζονταν σαν παραγόμενες από τα ίδια τα άτομα, αλλά αποδίδονταν σε άλλες οντότητες.

Τα “φαντάσματα” ή τα “πνεύματα” κάποιων λαών ή κάποιων μάντεων δεν ήταν παρά τα ίδια τα διπλά (οι ίδιες οι αναπαραστάσεις) εκείνων των ατόμων που αισθάνονταν “να κατέχονται” από αυτά. Καθώς η νοητική τους κατάσταση ήταν σκοτεινιασμένη (σε έκσταση), γιατί είχαν χάσει τον έλεγχο της Δύναμης, αισθάνονταν να κατευθύνονται από παράξενα όντα, που μερικές φορές προκαλούσαν αξιοσημείωτα φαινόμενα. Χωρίς αμφιβολία πολλοί “δαιμονισμένοι” υπέστησαν τέτοιες επιδράσεις. Το καθοριστικό ήταν λοιπόν, ο έλεγχος της Δύναμης.

Αυτό διαφοροποίησε πλήρως τόσο την αντίληψή μου για την τρέχουσα ζωή, όσο και για τη μετά θάνατον ζωή. Με αυτές τις σκέψεις και τις εμπειρίες έχασα την πίστη μου στο θάνατο και από τότε δεν πιστεύω σε αυτόν, όπως δεν πιστεύω και στο μη-νόημα της ζωής.

Χ. ΦΑΝΕΡΩΜΑ ΤΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ

Η όγδοη μέρα:

1. Η πραγματική σημασία της αφυπνισμένης ζωής μου έγινε προφανής.
2. Η πραγματική σημασία τού να καταστρέψω τις εσωτερικές αντιφάσεις με έπεισε.
3. Η πραγματική σημασία τού να διαχειρίζομαι τη Δύναμη, για να κερδίσω ενότητα και συνέχεια, με γέμισε με ένα χαρούμενο νόημα.

XI. ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΕΝΤΡΟ

Η ένατη μέρα:

1. Στη Δύναμη βρισκόταν το “φως” που προερχόταν από ένα “κέντρο”.
2. Στη διάλυση της ενέργειας υπήρχε απομάκρυνση από το κέντρο και στην ενοποίηση και εξέλιξή της υπήρχε, αντίστοιχα, μια λειτουργία του φωτεινού κέντρου.

Δε με παραξένεψε που συνάντησα σε αρχαίους λαούς την αφοσίωση στο θεό Ήλιο και κατάλαβα ότι αν μερικοί λάτρευαν το άστρο γιατί έδινε ζωή στη γη τους και στη φύση, άλλοι αναγνώριζαν σε αυτό το μεγαλοπρεπές σώμα το σύμβολο μιας μεγαλύτερης πραγματικότητας.

Υπήρξαν εκείνοι που προχώρησαν ακόμη περισσότερο και έλαβαν από αυτό το κέντρο αναρίθμητα δώρα που φορές “κατέβηκαν” σαν πύρινες γλώσσες πάνω στους εμπνευσμένους, φορές σα φωτεινές σφαίρες και φορές σαν καιόμενοι βάτοι που παρουσιάστηκαν μπροστά στον τρομοκρατημένο πιστό.

XII. ΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Η δέκατη μέρα:

Λίγες αλλά σημαντικές ήταν οι ανακαλύψεις μου που συνοψίζω ως εξής:

1. Η Δύναμη κυκλοφορεί στο σώμα ακούσια, όμως μπορεί να καθοδηγηθεί από μια συνειδητή προσπάθεια. Η επίτευξη μιας κατευθυνόμενης αλλαγής, στο επίπεδο συνείδησης, προσφέρει στο ανθρώπινο ον μια σημαντική νύξη απελευθέρωσης από τις “φυσικές” συνθήκες που φαίνονται να επιβάλλονται στη συνείδηση.
2. Στο σώμα υπάρχουν σημεία ελέγχου των διαφόρων δραστηριοτήτων του.
3. Υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στην κατάσταση του πραγματικά-αφυπνισμένου και σε άλλα επίπεδα συνείδησης.
4. Είναι δυνατό να οδηγηθεί η Δύναμη στο σημείο της πραγματικής αφύπνισης (κατανοώντας σα Δύναμη τη νοητική ενέργεια που συνοδεύει καθορισμένες εικόνες και σα “σημείο” την τοποθέτηση μιας εικόνας σε ένα “μέρος” του χώρου αναπαράστασης).

Αυτά τα συμπεράσματα μού επέτρεψαν να αναγνωρίσω στις προσευχές των αρχαίων λαών το σπέρμα μιας μεγάλης αλήθειας που βυθίστηκε στο σκοτάδι μέσα στα τελετουργικά και τις εξωτερικές πρακτικές, καθώς αυτές δεν κατόρθωσαν να αναπτύξουν την εσωτερική εργασία η οποία, αν πραγματοποιηθεί με τελειότητα, φέρνει τον άνθρωπο σε επαφή με τη φωτεινή του πηγή. Τελικά, κατάλαβα ότι οι “ανακαλύψεις” μου δεν ήταν ανακαλύψεις, αλλά ότι οφείλονταν στην εσωτερική αποκάλυψη στην οποία φτάνει όποιος, χωρίς αντιφάσεις, ψάχνει το φως στην ίδια του την καρδιά.

XIII. ΟΙ ΑΡΧΕΣ

Διαφορετική είναι η στάση απέναντι στη ζωή και τα πράγματα όταν η εσωτερική αποκάλυψη πλήττει σαν κεραυνός.

Ακολουθώντας αργά τα βήματα, διαλογιζόμενος όσα ειπώθηκαν και όσα υπάρχουν ακόμα για να ειπωθούν, μπορείς να μεταβάλλεις το μη-νόημα σε νόημα. Δεν είναι αδιάφορο αυτό που κάνεις με τη ζωή σου. Η ζωή σου, υποκειμένη σε νόμους, βρίσκεται εκτεθειμένη μπροστά σε δυνατότητες για να επιλέξεις. Εγώ δε σου μιλώ για ελευθερία. Σου μιλώ για απελευθέρωση, για κίνηση, για διαδικασία. Δε σου μιλώ για ελευθερία σαν κάτι στατικό, αλλά για το να απελευθερώνεσαι βήμα προς βήμα, όπως απελευθερώνεται από το δρόμο που έπρεπε να διανύσει εκείνος που πλησιάζει στην πόλη του. Έτσι “αυτό που πρέπει να γίνει” δεν εξαρτάται από μια μακρυνή ηθική, ακατανόητη και συμβατική, αλλά από νόμους: νόμους της ζωής, του φωτός, της εξέλιξης.

Ιδού οι επονομαζόμενες “Αρχές” που μπορούν να βοηθήσουν στην αναζήτηση της εσωτερικής ενότητας.

1. Το να πηγαίνει κανείς ενάντια στην εξέλιξη των πραγμάτων είναι σα να πηγαίνει ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό.
2. Όταν εξαναγκάζεις κάτι προς ένα σκοπό, προκαλείς το αντίθετο.
3. Μην αντιτίθεται σε μια μεγάλη δύναμη. Οπισθοχώρησε μέχρις ότου αυτή εξασθενήσει και τότε, προχώρησε με αποφασιστικότητα.

4. Τα πράγματα είναι καλά όταν πορεύονται μαζί σε σύνολο, όχι απομονωμένα.
5. Αν για σένα είναι καλή η μέρα και η νύχτα, το καλοκαίρι και ο χειμώνας, έχεις ξεπεράσει τις αντιφάσεις.
6. Εάν κυνηγάς την ευχαρίστηση αλυσοδένεσαι στην οδύνη. Αλλά, όσο δε βλάπτεις την υγεία σου, απόλαυσε χωρίς αναστολή όταν παρουσιάζεται η ευκαιρία.
7. Εάν κυνηγάς ένα σκοπό, αλυσοδένεσαι. Αν κάθε τι που κάνεις το πραγματοποιείς σε να ήταν αυτοσκοπός, απελευθερώνεσαι.
8. Θα εξαφανίσεις τις συγκρούσεις σου όταν τις κατανοήσεις στην πιο βαθιά τους ρίζα, όχι όταν θελήσεις να τις επιλύσεις.
9. Όταν βλάπτεις τους άλλους, μένεις αλυσοδεμένος. Αλλά αν δε βλάπτεις τους άλλους, μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις με ελευθερία.
10. Όταν φέρεσαι στους άλλους όπως θέλεις να σου φέρονται, απελευθερώνεσαι.
11. Δεν έχει σημασία σε ποια πλευρά σε έχουν τοποθετήσει τα συμβάντα, αυτό που έχει σημασία είναι να κατανοήσεις ότι εσύ δεν έχεις επιλέξει καμμία πλευρά.
12. Οι αντιφατικές ή οι ενωτικές πράξεις συσσωρεύονται μέσα σου. Εάν επαναλαμβάνεις τις πράξεις σου της εσωτερικής ενότητας, τίποτα δε θα μπορεί να σε σταματήσει πια.

Θα είσαι σα μια δύναμη της Φύσης, όταν δε συναντά αντίσταση στο πέρασμά της. Μάθε να ξεχωρίζεις κάτι που είναι δυσκολία, πρόβλημα, αναποδιά, από αυτό που είναι αντίφαση. Αν εκείνα σε κινούν ή σε προτρέπουν, αυτή σε ακινητοποιεί σε κλειστό κύκλο.

Όταν συναντάς μια μεγάλη δύναμη, χαρά και καλοσύνη στην καρδιά σου ή όταν αισθάνεσαι ελεύθερος και χωρίς αντιφάσεις, αμέσως ευχαρίστησε μέσα σου. Όταν σου συμβαίνει το αντίθετο, ζήτη με πίστη και εκείνη η ευγνωμοσύνη που έχεις συσσωρεύσει θα επιστρέψει μετουσιωμένη και διευρυμένη σε ωφέλεια.

XIV. Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Αν έχεις κατανοήσει καλά ό,τι εξηγήθηκε ως εδώ, μπορείς να δοκιμάσεις εμπειρικά, μέσω μιας απλής εργασίας, την εκδήλωση της Δύναμης. Πάντως, δεν είναι το ίδιο να τηρείς μια στάση νοητική, λιγότερο ή περισσότερο σωστή (σα να επρόκειτο για τάση προς τεχνική εργασία) με το να υιοθετείς έναν τόνο και ένα συγκινησιακό άνοιγμα συγγενές μ' αυτό που εμπνέουν τα ποιήματα. Ως εκ τούτου, η γλώσσα που χρησιμοποιήθηκε για να μεταδοθούν αυτές οι αλήθειες προσβλέπει στο να διευκολύνει αυτήν την τοποθέτηση, που θέτει ευκολότερα κάποιον επί παρουσία της εσωτερικής αντίληψης και όχι μιας ιδέας γύρω από την "εσωτερική αντίληψη".

Τώρα παρακολουθήσε με προσοχή αυτά που θα σου εξηγήσω, καθώς αφορά στο εσωτερικό τοπίο που μπορείς να συναντήσεις δουλεύοντας με τη Δύναμη και για τις κατευθύνσεις που μπορείς να χαράξεις στις νοητικές κινήσεις σου.

“Από τον εσωτερικό δρόμο μπορείς να πας σκοτεινός ή φωτισμένος. Πρόσεξε τους δύο δρόμους που ανοίγονται μπροστά σου.

Αν αφήσεις το είναι σου να πάει προς σκοτεινές περιοχές, το σώμα σου νικά στη μάχη και κυριαρχεί. Τότε θα αναδυθούν αισθήσεις και εμφανίσεις πνευμάτων, δυνάμεων, αναμνήσεων. Από εκεί κατεβαίνεις όλο και περισσότερο. Εκεί βρίσκονται το Μίσος, η Εκδίκηση, η Αποξένωση, η Κατοχή, η Ζήλια, η Επιθυμία να Παραμείνεις. Αν κατέβεις ακόμη περισσότερο θα σου κάνουν έφοδο η Απογοήτευση, η Μνησικακία, και όλα εκείνα τα όνειρα και οι επιθυμίες που έχουν προκαλέσει καταστροφή και θάνατο στην ανθρωπότητα.

Αν σπρώξεις το είναι σου σε φωτεινή κατεύθυνση, θα συναντήσεις αντίσταση και κούραση σε κάθε βήμα. Αυτή η κούραση της ανάβασης έχει ενόχους. Η ζωή σου βαραίνει, οι αναμνήσεις σου βαραίνουν, οι προηγούμενες πράξεις σου εμποδίζουν την ανάβαση. Αυτό το σκαρφάλωμα είναι δύσκολο εξαιτίας της δράσης του σώματος που τείνει να κυριαρχήσει.

Στα βήματα της ανάβασης συναντά κανείς παράξενες περιοχές με χρώματα καθαρά και ήχους όχι γνώριμους.

Μην αποφεύγεις τον εξαγνισμό που δρα σαν τη φωτιά και που τρομοκρατεί με τα φαντάσματά του.

Αρνήσου το τρόμαγμα και την αποθάρρυνση.

Αρνήσου την επιθυμία της φυγής προς χώρες χαμηλές και σκοτεινές.

Αρνήσου την προσκόλληση στις αναμνήσεις.

Παράμεινε σε εσωτερική ελευθερία, με αδιαφορία προς το ονειροπόλημα του τοπίου, με αποφασιστικότητα στην ανάβαση.

Το αγνό φως λάμπει στις κορφές των ψηλών οροσειρών και τα χιλιόχρωμα νερά κατεβαίνουν ανάμεσα σε μη αναγνωρίσιμες μελωδίες προς κρυστάλλινα οροπέδια και λιβάδια.

Μη φοβάσαι την πίεση του φωτός που σε απομακρύνει από το κέντρο του κάθε φορά πιο δυνατά. Απορρόφησέ το σα να ήταν ένα υγρό ή ένας άνεμος γιατί μέσα σ' αυτό, σίγουρα, βρίσκεται η ζωή.

Όταν στη μεγάλη οροσειρά συναντήσεις την κρυμμένη πόλη, πρέπει να γνωρίσεις την είσοδο. Αλλά αυτό θα το ξέρεις τη στιγμή που η ζωή σου θα έχει μεταμορφωθεί. Τα τεράστια τείχη της είναι γραμμένα με μορφές, είναι γραμμένα με χρώματα, είναι "αισθητά"... Σε αυτήν την πόλη φυλάσσεται αυτό που έχει γίνει και αυτό που είναι να γίνει... Αλλά στο εσωτερικό σου μάτι είναι θαμπό το διάφανο. Ναι, τα τείχη είναι για σένα αδιαπέραστα!

Πάρε τη Δύναμη της κρυμμένης πόλης. Γύρνα στον κόσμο της πυκνής ζωής, με το μέτωπό σου και τα χέρια σου φωτισμένα."

XV. Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

1. Χαλάρωσε ολοκληρωτικά το σώμα σου και γαλήνεψε το νου. Τότε φαντάσου μια διάφανη και φωτεινή σφαίρα που, κατεβαίνοντας ως εσένα, σταματά να ξεκουραστεί μέσα στην καρδιά σου. Θα αναγνωρίσεις τη στιγμή που η σφαίρα παύει να εμφανίζεται σαν εικόνα για να μεταμορφωθεί σε αίσθηση μέσα στο στήθος.
2. Παρατήρησε πώς η αίσθηση της σφαίρας διευρύνεται αργά από την καρδιά σου ως έξω από το σώμα την ώρα που η αναπνοή σου γίνεται πιο πλατιά και πιο βαθειά. Όταν η αίσθηση φτάσει στα όρια του σώματος, μπορείς να σταματήσεις εκεί κάθε εγχείρημα και να εγγράψεις την εμπειρία της εσωτερικής ειρήνης. Σ' αυτήν μπορείς να παραμείνεις το χρόνο που σου φαίνεται κατάλληλος. Τότε, κάνε να οπισθοχωρήσει αυτή η προηγούμενη διεύρυνση (φτάνοντας, όπως στην αρχή, στην καρδιά) για να αποχωριστείς από τη σφαίρα σου και να κλείσεις την άσκηση ήρεμος και ανακουφισμένος. Αυτή η εργασία ονομάζεται "εμπειρία της ειρήνης".
3. Αν όμως αντίθετα θα ήθελες να βιώσεις το πέρασμα της Δύναμης, αντί να κάνεις να οπισθοχωρήσει η διεύρυνση, θα έπρεπε να την αυξήσεις, αφήνοντας τα συναισθήματά σου και όλο σου το είναι να την ακολουθήσουν. Μην προσπαθήσεις να δώσεις προσοχή στην αναπνοή σου. Άφησέ την να δρα από μόνη της, ενώ εσύ ακολουθείς τη διεύρυνση έξω από το σώμα σου.
4. Πρέπει να σου επαναλάβω τούτο: η προσοχή σου, σ' αυτές τις στιγμές, πρέπει να βρίσκεται στην αίσθηση της σφαίρας που διευρύνεται. Αν δεν μπορείς να το κατορθώσεις αυτό, είναι καλύτερα να σταματήσεις και να το προσπαθήσεις σε άλλη ευκαιρία. Σε κάθε περίπτωση, αν δεν παράγεις το πέρασμα, θα μπορέσεις να αισθανθείς μια ενδιαφέρουσα αίσθηση ειρήνης.

5. Αν όμως έφτασες πιο μακριά, θα αρχίσεις να βιώνεις το πέρασμα. Μέχρι τα χέρια σου και άλλες περιοχές του σώματος θα φτάσει ένας τόνος αίσθησης διαφορετικός από το συνηθισμένο. Έπειτα, θα αντιληφθείς προοδευτικούς κυματισμούς και σε σύντομο διάστημα θα αναδυθούν με ορμή εικόνες και συναισθήματα. Άφησε λοιπόν να δημιουργηθεί το πέρασμα...
6. Λαμβάνοντας τη Δύναμη θα αντιληφθείς το φως ή παράξενους ήχους, κάτι που εξαρτάται από το δικό σου ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο συνήθως αναπαριστάς. Σε κάθε περίπτωση, θα είναι σημαντική η βίωση της διεύρυνσης της συνείδησης, ένας δείκτης της οποίας θα πρέπει να είναι μια μεγαλύτερη διαύγεια και διάθεση κατανόησης αυτού που συμβαίνει...
7. Όταν το επιθυμείς μπορείς να τερματίσεις αυτή τη μοναδική κατάσταση (αν δεν έχει προηγουμένως διαλυθεί με το απλό πέρασμα του χρόνου), με το να φανταστείς ή να αισθανθείς ότι η σφαίρα συρρικνώνεται και έπειτα βγαίνει από σένα με τον τρόπο που έφτασε όταν ξεκίνησε όλο αυτό.
8. Έχει ενδιαφέρον να καταλάβεις ότι πολυάριθμες μεταβεβλημένες καταστάσεις συνείδησης έχουν επιτευχθεί και επιτυγχάνονται, σχεδόν πάντα, με το να τεθούν σε κίνηση μηχανισμοί παρόμοιοι μ' αυτούς που περιγράφηκαν. Περιβεβλημένοι όμως με παράξενα τελετουργικά ή κάποιες φορές ενισχυμένοι από πρακτικές φυσικής εξάντλησης, ξέφρενη κίνηση, επανάληψη και στάσεις που, σ' όλες τις περιπτώσεις, μεταβάλλουν την αναπνοή και διαστρεβλώνουν τη γενική αίσθηση του ενδοσώματος. Πρέπει να αναγνωρίσεις σ' αυτό το πεδίο την ύπνωση, τον πνευματισμό και επίσης τη δράση των ναρκωτικών που, ενεργώντας από άλλο δρόμο, παράγουν παρόμοιες μεταβολές. Και βέβαια, όλες οι αναφερόμενες περιπτώσεις έχουν σαν ένδειξη τον μη έλεγχο και την άγνοια αυτού που συμβαίνει. Μην εμπιστεύεσαι τέτοιες εκδηλώσεις και θεώρησέ τες σαν απλές "εκστάσεις", απ' όπου έχουν περάσει οι αδαείς, οι πειραματιστές και ακόμη και οι "άγιοι", όπως διηγούνται οι θρύλοι.

9. Ακόμα κι αν έχεις εργαστεί τηρώντας όσα συστάθηκαν, μπορεί να συμβεί να μην έχεις καταφέρει το πέραςμα. Αυτό δεν μπορεί να μετατραπεί σε εστία ανησυχίας, αλλά αποτελεί δείκτη έλλειψης εσωτερικής “χαλαρότητας”, κάτι που θα μπορούσε να αντανakλά πολλή ένταση, προβλήματα στη δυναμική της εικόνας και, εν ολίγοις, αποσπασματικότητα στη συναισθηματική συμπεριφορά... Πράγμα που, εξάλλου, θα είναι παρόν και στην καθημερινότητά σου.

XVI. ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

1. Αν έχεις βιώσει το πέρασμα της Δύναμης, θα μπορείς να καταλάβεις πώς, βασισμένοι σε παρόμοια φαινόμενα χωρίς όμως καμμία κατανόηση, διάφοροι λαοί προέβησαν σε τελετές και λατρείες που έπειτα πολλαπλασιάστηκαν χωρίς σταματημό. Μέσω εμπειριών του τύπου που ήδη σχολιάστηκε, πολλοί αισθάνθηκαν το σώμα τους “ξεδιπλωμένο”. Η εμπειρία της Δύναμης τούς έδωσε την αίσθηση ότι μπορούσαν να προβάλλουν αυτήν την ενέργεια έξω από τον εαυτό τους.
2. Η Δύναμη “προβλήθηκε” σε άλλους και επίσης σε αντικείμενα ιδιαίτερα “κατάλληλα” να τη δεχτούν και να τη διατηρήσουν. Πιστεύω ότι δε θα σου είναι δύσκολο να καταλάβεις τη λειτουργία που επιτελούσαν συγκεκριμένα μυστήρια σε διάφορες θρησκείες και παρομοίως, το νόημα των αγίων τόπων και των ιερέων που υποτίθεται ότι ήταν “φορτισμένοι” με τη Δύναμη. Όταν μερικά αντικείμενα λατρεύονταν με πίστη στους ναούς και περιβάλλονταν με τελετή και τελετουργικό, σίγουρα “επέστρεφαν” στους πιστούς την ενέργεια που είχαν συσσωρεύσει από επαναλαμβανόμενη προσευχή. Αποτελεί περιορισμό στη γνώση του ανθρώπινου γίνεσθαι το γεγονός ότι, σχεδόν πάντα, δόθηκαν σε αυτά τα πράγματα εξωτερικές εξηγήσεις ανάλογα με τον πολιτισμό, το χώρο, την ιστορία και την παράδοση, όταν ένα ουσιαστικό στοιχείο για την κατανόησή τους είναι η θεμελιώδης, εσωτερική εμπειρία.
3. Αυτή η “προβολή”, “φόρτιση” και “επιστροφή” της Δύναμης θα μας απασχολήσει και αργότερα. Όμως ως εδώ σου λέω, πως αυτός ο ίδιος μηχανισμός εξακολουθεί να λειτουργεί ακόμα και σε μη θρησκευόμενες κοινωνίες, όπου οι ηγέτες και οι άνθρωποι με κύρος αναπαριστούνται να περιβάλλονται από μια ιδιαίτερη αύρα από εκείνον που τους βλέπει και θα ήθελε μέχρι και να τους αγγίξει ή ν’ αρπάξει ένα κομμάτι από τα ρούχα τους ή απ’ τα προσωπικά τους αντικείμενα.

4. Γιατί κάθε αναπαράσταση του “υψηλού” πηγαίνει από το μάτι μέχρι πάνω από τη φυσιολογική γραμμή του βλέμματος. Και “υψηλές” είναι οι προσωπικότητες που “κατέχουν” την καλοσύνη, τη σοφία και τη δύναμη. Και στα “ψηλά” βρίσκονται οι ιεραρχίες και οι εξουσίες και οι σημαίες και το Κράτος. Κι εμείς, κοινοί θνητοί, πρέπει να “ανέβουμε” στην κοινωνική κλίμακα και να πλησιάσουμε την εξουσία με κάθε κόστος. Άσχημα που είμαστε καθώς μας μεταχειρίζονται ακόμα μ’ αυτούς τους μηχανισμούς που συμπίπτουν με την εσωτερική αναπαράσταση, με το κεφάλι μας “ψηλά” και τα πόδια μας κολλημένα στη γη. Άσχημα που είμαστε όταν πιστεύουμε σ’ αυτά τα πράγματα (και πιστεύουμε επειδή έχουν την “πραγματικότητά” τους στην εσωτερική αναπαράσταση). Άσχημα που είμαστε όταν το εξωτερικό μας κοίταγμα δεν είναι παρά μια αδαής προβολή του εσωτερικού.

XVII. ΑΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

1. Οι μεγαλύτερες εκφορτίσεις ενέργειας παράγονται από μη ελεγχόμενες πράξεις. Αυτές είναι: η αχαλίνωτη φαντασία, η ανεξέλεγκτη περιέργεια, η ακατάσχετη ομιλία, η υπερβολική σεξουαλικότητα και η υπερβάλλουσα αντίληψη (να κοιτά, να ακούει, να γεύεται, κλπ. κανείς με έναν εκτός ορίων τρόπο και χωρίς στόχο). Αλλά πρέπει επίσης να αναγνωρίσεις ότι πολλοί ακολουθούν αυτόν τον τρόπο για να εκφορτίσουν τις εντάσεις τους που αλλιώς θα ήταν οδυνηρές. Αν το σκεφτείς αυτό και δεις τη λειτουργία που επιτελούν αυτές οι εκφορτίσεις, θα συμφωνήσεις μαζί μου ότι δεν είναι λογικό να τις καταπιέζει κανείς, αλλά να τις διευθετεί καλύτερα.
2. Όσον αφορά στη σεξουαλικότητα, πρέπει να ερμηνεύσεις σωστά τούτο: αυτή η λειτουργία δεν πρέπει να καταπιέζεται, γιατί σ' αυτήν την περίπτωση δημιουργεί βασανιστικά αποτελέσματα και εσωτερική αντίφαση. Η σεξουαλικότητα προσανατολίζεται και ολοκληρώνεται στην πράξη της, αλλά δεν είναι σκόπιμο να συνεχίζει να επηρεάζει τη φαντασία ή να ψάχνει με εμμονή καινούριο αντικείμενο κατοχής.
3. Ο έλεγχος του σεξ από μια ορισμένη κοινωνική ή θρησκευτική "ηθική" εξυπηρέτησε σχέδια που δεν είχαν τίποτα να κάνουν με την εξέλιξη, αλλά μάλλον με το αντίθετό της.
4. Στις καταπιεσμένες κοινωνίες, η Δύναμη (η ενέργεια της αναπαράστασης της αίσθησης του ενδοσώματος) ξεδιπλώθηκε προς τα μισοσκοτάδα και εκεί πολλαπλασιάστηκαν οι περιπτώσεις "δαιμονισμένων", "μάγων", ιερόσυλων και εγκληματιών κάθε είδους που ένιωθαν απόλαυση με την οδύνη και την καταστροφή της ζωής και της ομορφιάς. Σε μερικές φυλές και πολιτισμούς οι εγκληματίες ήταν μοιρασμένοι ανάμεσα στους εκτελεστές και τους εκτελεσμένους. Σε άλλες περιπτώσεις καταδιώχθηκε ό,τι ήταν επιστήμη και πρόοδος γιατί εναντιώθηκε στο παράλογο, στο σκοταδιασμένο και στο καταπιεσμένο.

5. Σε ορισμένους πρωτόγονους λαούς υπάρχει ακόμα η καταπίεση του σεξ, όπως επίσης και σε άλλους που θεωρούνται “πολιτισμικά προηγμένοι”. Είναι σαφές ότι, και στους μεν και στους δε, το σημάδι της καταστροφής είναι μεγάλο ακόμα κι αν η προέλευση αυτής της κατάστασης είναι διαφορετική σε κάθε μία από τις δύο περιπτώσεις.

6. Αν μου ζητάς περισσότερες εξηγήσεις θα σου πω ότι το σεξ είναι στην πραγματικότητα άγιο και είναι το κέντρο απ’ όπου αναβλύζει η ζωή και κάθε δημιουργικότητα. Έτσι όπως επίσης από εκεί ξεπηδά και κάθε καταστροφή όταν δεν έχουν επιλυθεί τα σχετικά με τη λειτουργία του.

7. Μην πιστέψεις ποτέ τα ψέματα των δηλητηριαστών της ζωής όταν αναφέρονται στο σεξ σαν κάτι αξιοκαταφρόνητο. Αντίθετα, σ’ αυτό υπάρχει ομορφιά και δε σχετίζεται μάταια με τα καλύτερα αισθήματα της αγάπης.

8. Να είσαι προσεχτικός λοιπόν και να το θεωρείς σαν ένα μεγάλο θαύμα στο οποίο οφείλει κανείς να συμπεριφέρεται με ευαισθησία, χωρίς να το μετατρέπει σε πηγή αντίφασης ή αποσύνθεσης της ζωτικής ενέργειας.

XVIII. ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

Προηγουμένως σου εξήγησα: “Όταν συναντάς μια μεγάλη δύναμη, χαρά και καλοσύνη στην καρδιά σου ή όταν αισθάνεσαι ελεύθερος και χωρίς αντιφάσεις, αμέσως ευχαρίστησε μέσα σου.”

1. Το “να ευχαριστεί κανείς” σημαίνει να συγκεντρώνει τις θετικές, ψυχικές καταστάσεις που συνδέονται με μια εικόνα, με μια αναπαράσταση. Αυτή η θετική κατάσταση με αυτόν τον τρόπο συνδεδεμένη επιτρέπει σε δύσκολες περιστάσεις, με το που ανακαλείται κάτι, να αναδύεται κι εκείνο που το συνόδευε σε προηγούμενη στιγμή. Επίσης, καθώς αυτό το νοητικό “φορτίο” μπορεί να έχει αυξηθεί από προηγούμενες επαναλήψεις, είναι ικανό να εκτοπίσει αρνητικά συναισθήματα που συγκεκριμένες συνθήκες μπόρεσαν να επιβάλλουν.
2. Ως εκ τούτου, από το εσωτερικό σου θα επιστρέψει διευρυμένο σε ωφέλεια εκείνο που ζήτησες, αρκεί να έχεις συσσωρεύσει μέσα σου πολυάριθμες θετικές καταστάσεις. Και δε χρειάζεται πλέον να επαναλάβω ότι αυτός ο μηχανισμός χρησίμεψε (με συγκεκριμένο τρόπο) για να “φορτίσει εξωτερικά” αντικείμενα ή πρόσωπα ή ακόμα κι εσωτερικές οντότητες που “προβάλλονταν”, με την πεποίθηση ότι ανταποκρίνονταν σε ικεσίες και αιτήματα.

XIX. ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Πρέπει τώρα να αποκτήσεις επαρκή αντίληψη των εσωτερικών καταστάσεων στις οποίες μπορείς να βρεθείς κατά τη διάρκεια της ζωής σου και ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της εξελικτικής σου εργασίας. Δεν έχω άλλο τρόπο να κάνω την περιγραφή, παρά με εικόνες (σ' αυτήν την περίπτωση, αλληγορίες). Αυτές, όπως μου φαίνεται, έχουν την αρετή να συγκεντρώνουν "οπτικά" πολύπλοκες καταστάσεις της ψυχής. Από την άλλη μεριά, η ιδιαιτερότητα να συνδέουν τέτοιες καταστάσεις σε αλυσίδα, σα να ήταν διαφορετικές στιγμές μίας ίδιας διαδικασίας, εισάγει μια παραλλαγή στις πάντα αποσπασματικές περιγραφές στις οποίες μας έχουν συνηθίσει εκείνοι που ασχολούνται μ' αυτά τα πράγματα.

1. Η πρώτη κατάσταση, στην οποία επικρατεί το μη-νόημα (εκείνο που αναφέραμε στην αρχή) θα ονομάζεται "διάχυτη ζωτικότητα". Όλα καθοδηγούνται από τις φυσικές ανάγκες, όμως αυτές συγχέονται συχνά με επιθυμίες και αντιφατικές εικόνες. Εκεί υπάρχει σκοτάδι στα κίνητρα και στα πεπραγμένα. Παραμένει κανείς σ' αυτήν την κατάσταση φυτοζωώντας, χαμένος ανάμεσα σε ευμετάβλητες μορφές. Από αυτό το σημείο μπορεί να εξελιχθεί μόνο μέσω δύο δρόμων: το δρόμο του θανάτου ή εκείνον της μεταλλαγής.
2. Ο δρόμος του θανάτου σου παρουσιάζει ένα χαοτικό και σκοτεινό τοπίο. Οι αρχαίοι γνώριζαν αυτό το πέρασμα και σχεδόν πάντα το τοποθετούσαν "κάτω από τη γη" ή μέσα στα αβυσσαλέα βάθη. Επίσης, κάποιοι επισκέφτηκαν αυτό το βασίλειο για να "αναστηθούν" μετά σε φωτεινά επίπεδα. Κατάλαβε καλά τούτο: "κάτω" από το θάνατο βρίσκεται η διάχυτη ζωτικότητα. Μερικές φορές ο ανθρώπινος νους σχετίζει τη θανατική αποσύνθεση με μετέπειτα φαινόμενα μεταμόρφωσης και επίσης, κάποιες φορές συνδέει τη διάχυτη κίνηση μ' εκείνη που προηγείται της γέννησης. Αν η κατεύθυνσή σου είναι της ανόδου, ο "θάνατος" σημαίνει μια ρήξη με την προηγούμενη φάση σου. Από το δρόμο του θανάτου κάποιος ανεβαίνει σε άλλη κατάσταση.

3. Φτάνοντας σ' αυτήν βρίσκουμε το καταφύγιο της οπισθοδρόμησης.
4. Από εκεί ανοίγονται δύο δρόμοι: αυτός της μεταμέλειας κι εκείνος ο άλλος που πρώτα χρησίμεψε για την ανάβαση, δηλαδή, ο δρόμος του θανάτου. Αν πάρεις τον πρώτο είναι γιατί η απόφασή σου τείνει να διακόψει με την προηγούμενη ζωή σου. Αν πας προς τα πίσω από το δρόμο του θανάτου ξαναπέφτεις στις αβύσσους με αυτήν την αίσθηση κλειστού κύκλου.
5. Όμως σου είπα ότι υπήρχε ακόμα ένα μονοπάτι για να ξεφύγεις από την αβυσσαλέα ζωτικότητα, ήταν εκείνο της μεταλλαγής. Αν διαλέξεις αυτόν το δρόμο είναι γιατί θέλεις να βγεις από τη δυσάρεστη κατάστασή σου, χωρίς όμως να είσαι διατεθειμένος να εγκαταλείψεις μερικά από τα φαινομενικά οφέλη της. Είναι λοιπόν ένας ψεύτικος δρόμος, γνωστός ως "ζαβολιάρικος". Πολλά τέρατα βγήκαν από τα βάθη αυτού του στρυφνού περάσματος. Αυτά θέλησαν να πάρουν με έφοδο τους ουρανούς χωρίς να εγκαταλείψουν τις κολάσεις και, γι' αυτό, προέβαλαν στον ενδιάμεσο κόσμο ατέλειωτη αντίφαση.
6. Υποθέτω ότι, ανεβαίνοντας από το βασίλειο του θανάτου και μέσω της συνειδητής μεταμέλειάς σου, έχεις ήδη φτάσει στην κατοικία της τάσης. Δύο λεπτά υποστυλώματα στηρίζουν την κατοικία σου: η συντήρηση και η απογοήτευση. Η συντήρηση είναι ψευδής και ασταθής. Περιπατώντας σε αυτήν αυταπατάσαι με την ιδέα της παραμονής, αλλά στην πραγματικότητα κατεβαίνεις γρήγορα. Αν πάρεις το δρόμο της απογοήτευσης η ανάβασή σου είναι επίπονη, αλλά η μοναδική-μη-ψευδής.
7. Από αποτυχία σε αποτυχία μπορείς να φτάσεις στην επόμενη στάση που ονομάζεται "κατοικία της παρέκκλισης". Προσοχή στους δύο δρόμους που έχεις τώρα μπροστά σου: ή παίρνεις το δρόμο της αποφασιστικότητας που σε οδηγεί στη γένεση, ή παίρνεις εκείνον της μνησικακίας που σε κάνει να κατέβεις ακόμη μια φορά στην οπισθοδρόμηση. Εκεί βρίσκεσαι μπροστά στο δίλημμα: ή αποφασίζεις για το λαβύρινθο της συνειδητής ζωής (και το κάνεις με αποφασιστικότητα) ή οπισθοδρομείς μνησικάκος στην προηγούμενη ζωή σου. Είναι πολυάριθμοι αυτοί που, μην

έχοντας κατορθώσει να ξεπεράσουν τον εαυτό τους, αποκόπτουν εδώ τις δυνατότητές τους.

8. Αλλά εσύ που ανέβηκες με αποφασιστικότητα βρίσκεσαι τώρα στην κατοικία που είναι γνωστή σα “γένεση”. Εκεί έχεις τρεις πόρτες: μια ονομάζεται “Πτώση”, η άλλη ονομάζεται “Απόπειρα” και η τρίτη “Υποβιβασμός”. Η Πτώση σε οδηγεί κατευθείαν στα βάθη και μόνο ένα εξωτερικό ατύχημα θα μπορούσε να σε σπρώξει προς αυτήν. Είναι δύσκολο να επιλέξεις αυτήν την πόρτα. Ενώ εκείνη του “Υποβιβασμού” σε οδηγεί έμμεσα στις αβύσσους, καθώς πηγαίνεις το δρόμο προς τα πίσω, σε ένα είδος πολυτάραχης σπείρας μέσα στην οποία συνεχώς επανεξετάζεις όλα όσα έχεις χάσει και όλα όσα έχεις θυσιάσει. Αυτή η εξέταση της συνείδησης που οδηγεί στον Υποβιβασμό, είναι σίγουρα μια λάθος εξέταση κατά την οποία υποτιμάς και αξιολογείς δυσανάλογα μερικά πράγματα που συγκρίνεις. Εσύ αντιπαραβάλεις την προσπάθεια της ανόδου με εκείνα τα “οφέλη” που εγκατέλειψες. Αλλά αν κοιτάξεις από πιο κοντά τα πράγματα, θα δεις ότι δεν εγκατέλειψες τίποτα γι’ αυτόν το λόγο, αλλά για άλλους. Ο Υποβιβασμός αρχίζει μόλις παραποιήσεις τους λόγους που, όπως φαίνεται, ήταν άσχετοι με την ανάβαση. Εγώ ρωτώ τώρα: τι προδίδει το νου; Ίσως τα λάθος κίνητρα ενός αρχικού ενθουσιασμού; Ίσως η δυσκολία του εγχειρήματος; Ίσως η εσφαλμένη ανάμνηση των θυσιών που δεν υπήρξαν, ή που ωθήθηκαν από άλλες αιτίες; Εγώ σου λέω και σε ρωτώ τώρα: το σπίτι σου έχει καεί από καιρό. Γι’ αυτό αποφάσισες την ανάβαση, ή μήπως τώρα νομίζεις ότι αυτό κάηκε εξαιτίας της ανάβασης; Έριξες άραγε για λίγο μια ματιά σ’ αυτό που συνέβη στα άλλα σπίτια τριγύρω;... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πρέπει να διαλέξεις τη μεσαία πόρτα.
9. Ανέβα από τη σκάλα της Απόπειρας και θα φτάσεις σε έναν ασταθή θόλο. Από εκεί μετακινήσου κατά μήκος ενός στενού και ελικοειδούς διαδρόμου που θα αναγνωρίσεις ως “ευμεταβλητότητα” μέχρι να φτάσεις σε έναν πλατύ και κενό χώρο (σα μια εξέδρα) που φέρει το όνομα “ανοιχτός-χώρος-της-ενέργειας”.
10. Σε εκείνον το χώρο μπορεί να φοβηθείς από το έρημο και τεράστιο τοπίο και από την τρομακτική σιωπή εκείνης της νύχτας, της μετασηματισμένης από τεράστια ακίνητα αστέρια. Εκεί, ακριβώς πάνω απ’ το κεφάλι σου, θα δεις καρφωμένη στο

στερέωμα την υπαινικτική μορφή του Μαύρου Φεγγαριού... ένα παράξενο φεγγάρι σε έκλειψη, που στέκει ακριβώς απέναντι από τον Ήλιο. Εκεί πρέπει να περιμένεις την αυγή, υπομονετικά και με πίστη, γιατί τίποτε κακό δεν μπορεί να συμβεί αν παραμείνεις ήρεμος.

11. Θα μπορούσε να συμβεί σε μια τέτοια κατάσταση να θελήσεις να αποπειραθείς μια άμεση έξοδο από εκεί. Αν γίνει κάτι τέτοιο, θα μπορούσες να καταλήξεις να οδεύεις προς οπουδήποτε στα ψηλαφητά, αφού δεν περιμένεις τη μέρα με σύνεση. Πρέπει να θυμάσαι ότι κάθε κίνηση εκεί (στο σκοτάδι) είναι λανθασμένη και γενικά ονομάζεται “αυτοσχεδιασμός”. Αν, ξεχνώντας αυτό που αναφέρω τώρα, αρχίσεις να αυτοσχεδιάζεις κινήσεις, να είσαι σίγουρος ότι θα παρασυρθείς από μια δίνη ανάμεσα σε μονοπάτια και κατοικίες ως το πιο σκοτεινό βάθος της διάλυσης.
12. Πόσο δύσκολο είναι να κατανοηθεί πως οι εσωτερικές καταστάσεις είναι αλυσοδεμένες η μία με την άλλη! Αν έβλεπες τι άκαμπτη λογική έχει η συνείδηση, θα αντιλαμβανόσουν ότι στην περιγραφόμενη κατάσταση όποιος αυτοσχεδιάζει στα τυφλά μοιραία αρχίζει να υποβιβάζει και να υποβιβάζεται· έπειτα εμφανίζονται σε αυτόν τα αισθήματα της απογοήτευσης και συνεχίζει πέφτοντας στη μνησικακία και το θάνατο, ώσπου επέρχεται η λησμονιά όλων εκείνων που μια μέρα κατόρθωσε να αντιληφθεί.
13. Αν στο πλάτωμα καταφέρεις να φτάσεις στην ημέρα, θα εμφανιστεί μπροστά στα μάτια σου ο ακτινοβόλος Ήλιος που θα σου φωτίσει για πρώτη φορά την πραγματικότητα. Τότε θα δεις ότι σε ολόκληρη την ύπαρξη ζει ένα Σχέδιο.
14. Είναι δύσκολο να πέσεις από κει, εκτός αν επιθυμείς να κατέβεις εθελοντικά σε πιο σκοτεινές περιοχές για να φέρεις το φως στα σκοτάδια.

Δεν είναι ωφέλιμο να αναπτύξω περισσότερο αυτά τα θέματα γιατί χωρίς εμπειρία εξαπατούν μεταφέροντας στο χώρο του φανταστικού το πραγματοποιήσιμο. Ας χρησιμεύσουν όσα ειπώθηκαν μέχρι εδώ. Αν αυτά που εξηγήθηκαν δε σου ήταν χρήσιμα, σε τι θα μπορούσες να φέρεις ένσταση, αφού τίποτα δεν έχει βάση και λογική για το σκεπτικισμό, που είναι σαν την εικόνα ενός καθρέφτη, τον ήχο μιας ηχούς, τη σκιά μιας σκιάς.

XX. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

1. Δώσε σημασία στους συλλογισμούς μου. Μέσα σε αυτούς δε θα έχεις να διαισθανθείς παρά μόνο αλληγορικά φαινόμενα και τοπία του εξωτερικού κόσμου. Όμως επίσης, μέσα σε αυτούς υπάρχουν πραγματικές περιγραφές του νοητικού κόσμου.
2. Ούτε πρέπει να πιστέψεις ότι οι “τόποι” απ’ όπου περνάς στο διάβα σου, έχουν κάποιο τύπο ανεξάρτητης ύπαρξης. Παρόμοια σύγχυση συσκότισε συχνά βαθιές διδασκαλίες και έτσι μέχρι σήμερα κάποιοι πιστεύουν ότι ουρανοί, κολάσεις, άγγελοι, δαίμονες, τέρατα, στοιχειωμένα κάστρα, μακρυνές πόλεις και άλλα ακόμη, έχουν ορατή πραγματικότητα για τους “φωτισμένους”. Η ίδια προκατάληψη, μα με ερμηνεία αντίστροφη, υιοθετήθηκε από τους σκεπτικιστές χωρίς σοφία, που θεώρησαν αυτά τα πράγματα απλές ψευδαισθήσεις ή παραισθήσεις από τις οποίες υπέφεραν εμπύρετα μυαλά.
3. Πρέπει να επαναλάβω λοιπόν, πως μέσα σε όλα αυτά πρέπει να κατανοήσεις, ότι πρόκειται για αληθινές, νοητικές καταστάσεις, αν και συμβολίστηκαν με αντικείμενα αντίστοιχα του εξωτερικού κόσμου.
4. Λάβε υπ’ όψιν σου όσα ειπώθηκαν και μάθε να ανακαλύπτεις την αλήθεια πίσω από τις αλληγορίες, που σε κάποιες περιπτώσεις παραπλανούν το νου, αλλά σε άλλες μεταφράζουν πραγματικότητες αδύνατες να κατανοηθούν χωρίς αναπαράσταση.

Όταν μίλησαν για τις πόλεις των θεών όπου θέλησαν να φτάσουν πολυάριθμοι ήρωες διαφόρων λαών· όταν μίλησαν για παραδείσους στους οποίους θεοί και άνθρωποι συμβίωναν σε πρωταρχική, μετασχηματισμένη φύση· όταν μίλησαν για πτώσεις και κατακλυσμούς, ειπώθηκε μεγάλη εσωτερική αλήθεια.

Έπειτα οι λυτρωτές έφεραν τα μηνύματά τους και έφτασαν σε μας σε διπλή φύση, για να αποκαταστήσουν εκείνη τη νοσταλγική, χαμένη ενότητα. Τότε επίσης ειπώθηκε μια μεγάλη αλήθεια.

Ωστόσο, όταν όλα αυτά ειπώθηκαν τοποθετούμενα έξω από το νου, έγινε λάθος ή ειπώθηκε ψέμα.

Αντιστρόφως, όταν ο εξωτερικός κόσμος συγχέεται με το εσωτερικό κοίταγμα το υποχρεώνει να διατρέξει καινούριους δρόμους.

Έτσι, σήμερα πετά προς τα άστρα ο ήρωας αυτής της εποχής. Πετά μέσα από περιοχές που προηγουμένως αγνοούνταν. Πετά μέχρι έξω από τον κόσμο του και, χωρίς να το ξέρει, ωθείται προς το εσωτερικό και φωτεινό κέντρο.

Σημειώσεις

Το Εσωτερικό Βλέμμα είναι χωρισμένο σε είκοσι κεφάλαια και καθένα από αυτά σε κομμάτια. Θα μπορούσαμε να ταξινομήσουμε τα θέματα αυτού του βιβλίου ως εξής:

A. Τα δύο πρώτα κεφάλαια είναι εισαγωγικά και παρουσιάζουν την πρόθεση εκείνου που εξηγεί, τη στάση εκείνου που διαβάζει και τον τρόπο ανάπτυξης αυτής της σχέσης.

B. Από το κεφάλαιο III, μέχρι το XIII, αναπτύσσονται τα πιο γενικά ζητήματα, που εξηγούνται σε δέκα «ημέρες» διαλογισμού.

Γ. Το κεφάλαιο XIII σηματοδοτεί μια αλλαγή. Από τη γενική παρουσίαση, περνά στη μελέτη συμπεριφορών και στάσεων απέναντι στη ζωή.

Δ. Τα επόμενα κεφάλαια αφορούν στην εσωτερική εργασία. Η σειρά των θεμάτων είναι η ακόλουθη:

I. Ο ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ – Αντικείμενο του βιβλίου: μετατροπή του μη νοήματος σε νόημα.

II. ΔΙΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ – Νοητική στάση που απαιτείται για να κατανοηθούν τα θέματα.

III. ΤΟ ΜΗ ΝΟΗΜΑ – Το νόημα της ζωής και ο θάνατος.

IV. Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ – Η δράση του περιβάλλοντος πάνω στον άνθρωπο.

V. ΥΠΟΨΙΑ ΤΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ – Κάποια μη συνηθισμένα νοητικά φαινόμενα.

VI. ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΑΦΥΠΝΙΣΗ – Διαφορές ανάμεσα στα επίπεδα συνείδησης και αντίληψης της πραγματικότητας (ύπνος, μισοϋπνος, εγρήγορση με ονειροπόλημα και πλήρης εγρήγορση). Εξωτερικές, εσωτερικές αισθήσεις και μνήμη.

VII. ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ – Ανάβαση από την κατανόηση στην εγρήγορση. Ενέργεια ή δύναμη που υπάρχει και κυκλοφορεί στο σώμα.

VIII. ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ – Βάθος και επιφανειακότητα της ενέργειας που σχετίζεται με τα επίπεδα συνείδησης.

IX. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ – Έλεγχος και απώλεια ελέγχου της ενέργειας.

X. ΦΑΝΕΡΩΜΑ ΤΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ – Εσωτερική αντίφαση, ενότητα και συνέχεια.

XI. ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΕΝΤΡΟ – Η ενέργεια, συνδεδεμένη με την εσωτερική αλληγορία του «φωτεινού κέντρου». Τα φαινόμενα εσωτερικής ενοποίησης «ανεβαίνουν προς το φως». Η εσωτερική διάλυση εγγράφεται ως «απομάκρυνση από το φως».

XII. ΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ – Κυκλοφορία της ενέργειας. Επίπεδα, Φύση της δύναμης που αναπαρίσταται σα «φως». Τα παραδείγματα των λαών αναφορικά με αυτά τα θέματα.

XIII. ΟΙ ΑΡΧΕΣ – Οι αρχές ως αναφορά εσωτερικής ενότητας.

XIV. Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ- Αναπαράσταση των φαινομένων που συνοδεύουν τις κατευθύνσεις της «καθόδου» και της «ανόδου».

XV. Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ – Διαδικασίες.

XVI. ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ – Νόημα της «προβολής».

XVII. ΑΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΕΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ – Ενεργειακές εκφορτίσεις. Το σεξ ως παραγωγικό κέντρο ενέργειας.

XVIII. ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ – Η σύνδεση των αναπαραστάσεων με συναισθηματικά φορτία. Η επίκληση της εικόνας που συνδέεται με συναισθηματικές καταστάσεις, διεγείρει (επαναφέρει) ξανά τις συνδεδεμένες συναισθηματικές καταστάσεις. Η «ευχαριστία», ως τεχνική σύνδεσης εικόνων με συναισθηματικές καταστάσεις και πώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην καθημερινή ζωή.

XIX. ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ – Νοητικές καταστάσεις στις οποίες μπορεί να βρεθεί όποιος ενδιαφέρεται για την εσωτερική εργασία.

XX. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ – Οι νοητικές διαδικασίες που συνδέονται με αλληγορικές αναπαραστάσεις του εξωτερικού κόσμου.

Το Μήνυμα

Σχόλια του Σίλο

Κέντρο Εργασίας Πάρκο Μελέτης και Περισυλλογής Πούντα ντε Βάκας, Απρίλιος 2008

(Τρίτη μετάδοση, silo.net)

Σήμερα θα απευθυνθούμε ειδικά στους αγγελιοφόρους που έχουν συγκεντρωθεί στα διάφορα πάρκα του κόσμου. Τα σχόλιά μας αφορούν στα γενικότερα χαρακτηριστικά του Μηνύματος.

Ιστορικό του Μηνύματος

Θα ξεκινήσουμε μιλώντας για τα δύο γραπτά που προηγήθηκαν του Μηνύματος και που αμφότερα δημιουργήθηκαν το 1969. Το πρώτο είναι ένα κείμενο γνωστό ως *Το Εσωτερικό Βλέμμα* που η συγγραφή του ξεκίνησε εδώ, σ' αυτόν τον τόπο, στο Πούντα ντε Βάκας το 1969 και που εκδόθηκε πρώτη φορά το 1972. Το δεύτερο είναι μια ομιλία, γνωστή ως *Η Ομιλία της Θεραπείας της Οδύνης* που δόθηκε στις 4 Μαΐου του 1969 εδώ, στο Πούντα ντε Βάκας.

Τα δύο αυτά κείμενα συνέχισαν να διαδίδονται με διαφορετικές μορφές και σ' αυτά προστέθηκαν και άλλα έργα που εκδόθηκαν σαν ξεχωριστά βιβλία και που όλα μαζί αποτέλεσαν τελικά τους τόμους των *Απάντων* του συγγραφέα. Πιστεύω ότι ορθώς θα χαρακτηρίζα όλο το παραχθέν έργο ως ένα σύνολο από προσαρμογές και θεματικές αναπτύξεις των δύο προαναφερόμενων κειμένων. Έτσι, μολονότι το έργο έχει αναπτυχθεί σε διάφορα λογοτεχνικά είδη, ψυχολογικά, κοινωνικά και άλλα, ο πυρήνας αυτών των παραγωγών είναι τα δύο προαναφερόμενα κείμενα. Και γι' αυτόν το λόγο, τα διάφορα γραπτά και οι διάφορες δημόσιες παρεμβάσεις δεν είναι παρά προεκτάσεις, αναπτύξεις και εξηγήσεις των δύο βασικών παραγωγών που αναφέραμε προηγουμένως.

Πριν λίγο καιρό έκανε την εμφάνισή του το Μήνυμα, υπό τη μορφή βιβλίου που εκδόθηκε τον Ιούλιο του 2002, με τον τίτλο *Το Μήνυμα του Σίλο*. Το κείμενο χωρίζεται σε τρία μέρη: Το Βιβλίο, την Εμπειρία και το Μονοπάτι.

«Το Βιβλίο» δεν είναι άλλο από *Το Εσωτερικό Βλέμμα*. «Η Εμπειρία» είναι το πρακτικό μέρος του *Μηνύματος* και διαμορφώνεται μέσω οχτώ τελετών. Τέλος, «Το Μονοπάτι» είναι ένα σύνολο συλλογισμών και υποδείξεων.

Εδώ θα μπορούσαμε να κλείσουμε τη συζήτηση για το μήνυμα και το ιστορικό του πλαίσιο. Θα ήθελα, ωστόσο, να επεκταθώ εν τάχει σε κάποια θέματα που συναγόμενα από την *Ομιλία της Θεραπείας της Οδύνης*, έχουν χρησιμεύσει ως αναφορά και έχουν επιτρέψει την ανάπτυξη ατομικών και κοινωνικά σημαντικών θεμάτων, όπως τα σχετικά με τη διάκριση ανάμεσα στον πόνο και την οδύνη.

Η Ομιλία της Θεραπείας της Οδύνης

Σε αυτήν την ομιλία, η πιο σημαντική γνώση για τη ζωή αναφέρεται στην κατανόηση της οδύνης και στο ξεπέρασμά της. Το σημαντικό είναι να γίνει η διάκριση ανάμεσα στο φυσικό πόνο και τη νοητική οδύνη.

Υποφέρει κάποιος μέσω τριών δρόμων: της αντίληψης, της θύμησης και της φαντασίας. Η οδύνη μαρτυρά την κατάσταση της βίας, η οποία συνδέεται με το φόβο. Φόβο να χάσει κάποιος αυτό που έχει, φόβο γι' αυτό που έχει χάσει και γι' αυτό που αγωνιά να κατορθώσει. Υποφέρει κάποιος επειδή δεν έχει, ή επειδή έχει φόβο γενικά, φόβο της αρρώστιας, φόβο της φτώχειας, της μοναξιάς και του θανάτου. Στη ρίζα της βίας βρίσκεται η επιθυμία. Η επιθυμία εμφανίζεται σε διαφορετικούς βαθμούς και μορφές που εκτείνονται από την πιο υπέρμετρη φιλοδοξία έως τις πιο απλές και δίκαιες επιδιώξεις.

Προσέχοντας αυτό το σημείο μέσω του εσωτερικού διαλογισμού, το ανθρώπινο ον μπορεί να επαναπροσανατολίσει τη ζωή του.

Η επιθυμία υποκινεί τη βία που δε μένει στο εσωτερικό των ανθρώπων, παρά μολύνει το περιβάλλον των σχέσεων.

Επίσης σημειώνονται εδώ οι διαφορετικές μορφές βίας και όχι μόνο η πρωταρχική, που είναι η φυσική βία. Υπάρχουν, προφανώς και άλλες μορφές βίας: η οικονομική, η φυλετική, η θρησκευτική, η σεξουαλική, η ψυχολογική, ή ηθική και πολλές ακόμη λιγότερο ή περισσότερο συγκαλυμμένες ή μασκαρεμένες.

[*Απόσπασμα από την Ομιλία της Θεραπείας της Οδύνης: «Η βία στον άνθρωπο [...] Δεν υπάρχουν ψεύτικες διέξοδοι για να εξαλειφθεί η βία στον κόσμο»]*

Σε αυτήν την ομιλία τονίζεται η ανάγκη να έχει κάποιος μια απλή συμπεριφορά που να κατευθύνει τη ζωή του. Και επίσης λέγεται ότι η επιστήμη και η δικαιοσύνη είναι απαραίτητες για να νικηθεί ο πόνος. Αλλά για να νικηθεί η νοητική οδύνη είναι αναγκαίο το ξεπέρασμα των πρωτόγονων επιθυμιών.

Είναι πολλά τα στοιχεία που περνούν από αυτήν την ομιλία σε διάφορα βιβλία όπως το *Να Εξανθρωπίσουμε τη Γη, Γράμματα στους φίλους μου, Λεξικό του Ανθρωπισμού και ο Σίλο μιλά*, και ακόμη σε ομιλίες όπως «Η Έγκυρη Δράση», «Το νόημα της ζωής», «Ανθρωπισμός και νέος κόσμος» «Η κρίση του πολιτισμού και ο ανθρωπισμός», «Τι εννοούμε σήμερα ως οικουμενικό ανθρωπισμό», κ.λπ.

Το Εσωτερικό Βλέμμα

Το άλλο κείμενο, *Το Εσωτερικό Βλέμμα*, ασχολείται με το νόημα της ζωής. Το κύριο θέμα που μελετάται είναι η κατάσταση της αντίφασης. Εδώ καθίσταται σαφές ότι η εγγραφή της αντίφασης που έχει κάποιος είναι η οδύνη, και ότι το ξεπέρασμα αυτής της νοητικής οδύνης είναι δυνατό στο μέτρο που η ίδια μας η ζωή προσανατολίζεται σε μη αντιφατικές πράξεις γενικά και ειδικότερα σε μη αντιφατικές πράξεις σε σχέση με άλλα άτομα.

Αυτό το βιβλίο περιέχει το σπόρο της κοινωνικής και ατομικής πνευματικότητας και μιας πολύ ευρείας ψυχολογίας και ανθρωπολογίας, που παρουσιάζονται στα βιβλία *Ψυχολογία της Εικόνας* και *Σημειώσεις ψυχολογίας* καθώς και στους *Παγκόσμιους μύθους - ρίζες*.

Επίσης εμφανίζεται σε δημόσιες ομιλίες όπως στην ομιλία με τίτλο «Σχετικά με το Ανθρώπινο», «Η θρησκευτικότητα στο σημερινό κόσμο» και «Το θέμα τους Θεού». Εκεί συναντάμε νέες αναπτύξεις και εφαρμογές του *Εσωτερικού Βλέμματος*.

Είναι ξεκάθαρο ότι τα δύο κείμενα που αναφέρουμε σε σχέση με το *Μήνυμα του Σίλο* συνδυάζονται και διαπλέκονται αμοιβαία κυρίως στο δεύτερο και τρίτο μέρος επειδή το πρώτο μέρος δεν είναι άλλο από το ίδιο το *Εσωτερικό Βλέμμα*.

Σε λογοτεχνικά έργα όπως *Οι καθοδηγούμενες εμπειρίες* ή σε διηγήσεις, εμφανίζονται αυτές οι μεταγραφές, οι μεταφράσεις. Για παράδειγμα, στο «Ονειροπόλημα και Δράση» ή στο «Δάσος του Μπομάρτσο» μπορεί κάποιος να δει έντονα περιεχόμενα μιας ψυχολογίας που εκφραζόταν ήδη στα δύο κείμενα που αναφέραμε στην αρχή. Κλείνοντας

αυτό το σύντομο σχολιασμό θα ήθελα να σημειώσω ότι το Μήνυμα είναι η έκφραση μιας ατομικής αλλά και κοινωνικής πνευματικότητας, που επικυρώνει την αλήθεια της εμπειρίας της στο πέρασμα του χρόνου και που εμφανίζεται σε διαφορετικούς πολιτισμούς, εθνικότητες, κοινωνικά και γενεαλογικά στρώματα. Μια τέτοια αλήθεια δε χρειάζεται δόγματα ούτε οργανωτικές μορφές για τη λειτουργία της και την εξέλιξή της. Γι' αυτό, εκείνοι που διαδίδουν ή συμμετέχουν στο Μήνυμα τονίζουν πάντοτε την ανάγκη να μην υπάρχουν περιορισμοί στην ελευθερία των ιδεών και των πιστεύω, και την ανάγκη να συμπεριφέρονται στους άλλους με τον ίδιο τρόπο που επιθυμούν και για τον εαυτό τους. Αυτή η υψηλή αξία στις διαπροσωπικές και κοινωνικές σχέσεις συνεπάγεται, εξάλλου, ότι όλοι εκείνοι που συμμετέχουν στο Μήνυμα δραστηριοποιούνται ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης, ανισότητας και αδικίας.

Για το συγγραφέα

Ο Μάριο Λουίς Ροδρίγκεζ Κόμπος, γνωστός και με το ψευδώνυμο Σίλο, γεννήθηκε στις 6 Ιανουαρίου 1938 στη Μεντόζα (Αργεντινή).

Συγγραφέας και στοχαστής, που έχει γράψει πολλά βιβλία. Ιδρυτής του ρεύματος σκέψης του Οικουμενικού Ανθρωπισμού ή Νέου Ανθρωπισμού. Προτείνει τη μεθοδολογία της ΜηΒίας, ως μόνης εναλλακτικής για να βγούμε από την παγκόσμια κρίση. Μιλά επίσης για την ταυτόχρονη ατομική και κοινωνική εξέλιξη.

Στο Μήνυμα του Σίλο, προσκαλεί στην ελεύθερη ερμηνεία των ιδεών του και στην ελεύθερη οργάνωση.

Μία από τις βασικές του προτάσεις είναι το ξεπέρασμα του φυσικού πόνου και της νοητικής οδύνης.

Ο Σίλο πέθανε στις 16 Σεπτεμβρίου 2010 στο σπίτι του στο Τσάκρας ντε Κόρια, στη γενέτειρά του στη Μεντόζα.

Άλλα έργα του συγγραφέα:

www.silo.net